

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н N. JÄÄSKINEN

представено на 23 ноември 2010 година¹

I — Въведение

1. Преюдициалното запитване на Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Апелативен административен съд на провинция Бавария, Германия) по същество се отнася до системата, установена от Регламент (ЕО) № 258/97 на Европейския парламент и на Съвета от 27 януари 1997 година относно нови храни и нови хранителни съставки², както и от Решение 2000/196/ЕО от 22 февруари 2000 година за отказ да се предостави разрешение за пускане на пазара на „Stevia rebaudiana Bertoni: растения и сухи листа“ като нова храна или нова хранителна съставка съгласно Регламент (ЕО) № 258/97 на Европейския парламент и на Съвета³.

2. Запитването е отправено в рамките на спор между Mensch und Natur AG (наричано по-нататък „Дружеството Mensch

und Natur“) и Freistaat Bayern (провинция Бавария) по повод на забраната за пускане на пазара в Германия на някои продукти, продавани от посоченото дружество, с мотива, че в състава на тези продукти се включва „Stevia rebaudiana Bertoni: растения и сухи листа“ (наричана по-нататък „стевия“), по отношение на която Комисията на Европейските общности установява с Решение 2000/196, което не е било адресирано до дружеството Mensch und Natur, че е нова храна и не може да бъде пусната на общностния пазар, тъй като не съответства на предвидените от Регламент № 258/97 изисквания.

3. В представените по това дело становища никоя от страните не оспорва, че решенията на Комисията нямат общо действие и следователно по принцип обвързват само лицата, до които са адресирани. Проблемът, с който е сезиран Съдът, засяга правните последици на Регламент № 258/97 и приетите на негово основание решения на Комисията по отношение на административните и съдебните органи на държавите членки.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — ОВ L 43, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 20, стр. 245.

3 — ОВ L 61, стр. 14.

II — Правна уредба

A — Право на Съюза

1. Договорът за ЕО

4. Съгласно член 249, първа алинея ЕО „[з] а да осъществяват своята функция в съответствие с разпоредбите на настоящия договор, Европейският парламент съвместно със Съвета, Съветът и Комисията [...] вземат решения [...]“. Според четвъртата алинея от този член „[р]ешението е акт, който е задължителен в своята цялост за онези, до които е адресиран“⁴.

2. Регламент № 258/97

5. Съображения 1 и 2 от Регламент № 258/97 имат следното съдържание:

„(1) като имат предвид, че различията между националните законодателства,

4 — Доколкото спорът по главното производство се отнася до национално решение, прието на 8 април 2003 г., позоваванията на разпоредбите на Договора за ЕО следват приложимата преди влизането в сила на Договора за функционирането на Европейския съюз номерация.

отнасящи се до нови храни или хранителни съставки, могат да възпрепятстват свободното движение на храни; като имат предвид, че те могат да създадат условия за нелоялна конкуренция, като по такъв начин пряко се засяга функционирането на вътрешния пазар;

(2) като имат предвид, че за да бъде защитено общественото здраве, е необходимо да бъдат взети мерки, новите храни и новите хранителни съставки да бъдат подложени на единна оценка за безопасност чрез процедура на Общността, преди да бъдат пуснати на пазара в Общността“.

6. Член 1 от Регламент № 258/97 гласи:

„1. Настоящият регламент се отнася до пускането на пазара в рамките на Общността на нови храни или нови хранителни съставки.

2. Настоящият регламент се отнася за пускането на пазара в рамките на Общността на храни и хранителни съставки, които до този момент не са били използвани в значителна степен в рамките на Общността за консумация от човека и които спадат към следните категории:

[...]

д) храни и хранителни съставки, състоящи се от или изолирани от растения и хранителни съставки, изолирани от животни, с изключение на храни и хранителни съставки, получени чрез традиционни практики на размножаване или отглеждане и които имат история на безопасна употреба като храна;

8. Процедурата за разрешаване на пускането на пазара на продукти, попадащи в приложното поле на Регламента, съдържа наред с останалото следните етапи, предвидени в членове 4, 6 и 7 от Регламент №258/97:

„Член 4

[...]

3. Когато е необходимо, може да се определи, в съответствие с процедурата, изложена в член 13, дали даден вид храна или хранителна съставка попада в обхвата на параграф 2 от настоящия член“.

1. Лицето, отговарящо за пускането на пазара в Общността (наричано по-нататък „заявител“), подава заявление до държавата членка, в която за пръв път продуктът следва да се пуска на пазара. В същото време той изпраща копие от заявлението до Комисията.

7. Член 3, параграф 1 от същия регламент предвижда:

2. Извършва се първоначална оценка, както е предвидено в член 6.

„1. Храните и хранителните съставки, попадащи в приложното поле на настоящия регламент не трябва да:

Съгласно процедурата, предвидена в член 6, параграф 4, държавата членка, посочена в параграф 1, веднага уведомява заявителя:

- представляват опасност за потребителя,
- заблуждават потребителя,
- се различават от храните и хранителните съставки, които те са предназначени да заменят до такава степен, че нормалната им консумация да е неблагоприятна за потребителя от хранителна гледна точка“.

- че той може да пусне на пазара храната или хранителната съставка, когато не се изисква допълнителната оценка, посочена в член 6, параграф 3, и когато не е представено обосновано възражение, в съответствие с член 6, параграф 4,

или

— че се изисква решение за разрешаване в съответствие с член 7.

[...]

Член 6

1. Заявлението, посочено в член 4, параграф 1, съдържа необходимата информация, включваща копие от изследванията, които са били проведени, и всички други налични материали, за да се докаже, че храната или хранителната съставка съответства на критериите, определени в член 3, параграф 1, както и подходящо предложение за представянето и етикетването на храната или на хранителната съставка, в съответствие с изискванията на член 8. Освен това заявлението се придружава от резюме на преписката.

2. При получаване на заявлението държавата членка по член 4, параграф 1, осигурява провеждането на първоначалната оценка. [...]

Комисията изпраща незабавно на държавите членки копие от резюмето, предоставено от заявителя и името на компетентния орган, отговорен за провеждане на първоначалната оценка.

3. Докладът за първоначална оценка [...] решава дали храната или хранителната съставка изисква допълнителна оценка съгласно член 7.

I - 2902

4. [...] В срок от 60 дни от датата на разпращане на доклада от Комисията, държавата членка или Комисията [...] могат да направят бележки или да представят обосновано възражение за пускането на пазара на споменатата храна или хранителна съставка. [...]

Член 7

1. Когато, в съответствие с член 6, параграф 3, се изисква допълнителна оценка, или когато е направено възражение, в съответствие с член 6, параграф 4, се взема решение за разрешаване съгласно процедурата, предвидена в член 13.

2. Решението определя обхвата на разрешителното и постановява, при необходимост:

— условията за използване на храната или на хранителната съставка,

— [наименованието] на храната или на хранителната съставка, и нейната спецификация,

— специфични изисквания към етикетването, както се посочва в член 8.

3. Комисията веднага информира заявителя за взетото решение. Решенията се публикуват в *Официален вестник на Европейските общности*“.

9. Член 13 от Регламент № 258/97 предвижда:

„1. Когато трябва да се приложи процедурата, предвидена в настоящия член, Комисията се подпомага от Постоянния комитет по храните, наричан по-нататък „Комитета“.

2. Въпросите се отнасят до Комитета от Председателя по негова инициатива или по заявление на представителя на държава членка.

3. Представителят на Комисията представя в Комитета проектопредложение за мерките, които следва да се вземат. Комитетът представя становището си за проектопредложението в срок, постановен от Председателя, според спешността на случая. Становището се приема с мнозинство, определено в член [205], параграф 2 на Договора в случай на решения, които Съветът трябва да вземе по предложение на Комисията. Гласовете на представителите на държавите членки в Комитета се претеглят по начина, изложен в горния член. Председателят не гласува.

4. а) Комисията приема предвидените мерки, ако те са в съответствие със становището на Комитета.

[...]“

3. Решение 2000/196

10. Третата препратка от Решение 2000/196 гласи:

„като взе предвид заявлението, представено от професор J. Geuns, Лаборатория по физиология на растенията, KUL, до компетентните белгийски органи на 5 ноември 1997 г. за пускане на пазара на „Stevia rebaudiana Bertoni: растения и сухи листа“ като нова храна или нова хранителна съставка“. [неофициален превод]

11. Съображенията от Решение 2000/196 имат следното съдържание:

„(1) В първия доклад за оценка, съставен от компетентните белгийски органи, въз основа на представената информация се приема, че продуктът не следва да получи разрешение за пускане на пазара.

(2) В отговор на първия доклад за оценка заявителят изпраща допълнителна документация на Комисията, която съобщава тази информация на държавите членки и на Научния комитет по храните.

(3) Извършена е допълнителна оценка съгласно член 7 от регламента. Научният комитет по храните представя становище на 17 юни 1999 г., което като цяло потвърждава първия доклад за оценка.

(4) *Stevia rebaudiana* Bertoni, растения и сухи листа, е нова храна по смисъла на Регламент (ЕО) № 258/97 и тъй като не е доказано, че продуктът съответства на критериите, определени в член 3, параграф 1 от регламента, той няма да бъде пуснат на пазара на Общността.

(5) Мерките, предвидени от настоящото решение, съответстват на становището на Постоянния комитет по храните.“ [неофициален превод]

12. Членове 1 и 2 от Решение 2000/196 предвиждат следното:

„Член 1

„*Stevia rebaudiana* Bertoni: растения и сухи листа“ не може да бъде пусната на пазара на Общността като храна или хранителна съставка.

Член 2

Адресат на настоящото решение е професор J. Geuns, Лаборатория по физиология на растенията, KUL, Kardinal Mercierlaan 92, 3001 Heverlee, Белгия.“ [неофициален превод]

I - 2904

13. След текста на Решение 2000/196 се посочва: „Само текстът на нидерландски език е автентичен.“

Б — *Националното право*

14. Съгласно член 2, параграф 1, точка 1 от Bayerisches Lebensmittelüberwachungsgesetz (Закон на провинция Бавария относно контрола върху храните) от 11 ноември 1997 г.⁵, при изпълнение на задачите си органите могат да вземат индивидуални решения, за да предотвратяват или отстраняват нарушенията на законодателните разпоредби относно храните.

15. Член 3, параграф 1 от Neuartige Lebensmittel- und Lebensmittelzutaten-Verordnung (Правилник относно новите храни и хранителни съставки)⁶ предвижда, че храните и хранителните съставки по смисъла на член 1, параграф 2 от Регламент № 258/97 не могат да бъдат пуснати на пазара от отговарящото за предлагането им на пазара лице без разрешително, издадено в рамките на посочената в член 3, параграф 2 от споменатия регламент процедура.

⁵ — GVBl., стр. 738, в редакцията, приложима до 31 декември 2002 г. (вж. член 2 от Закона от 24 декември 2002 г., GVBl. стр. 981).

⁶ — Публикуван на 14 февруари 2000 г., BGBl. I, стр. 123 и последно изменен със Закона от 6 август 2002 г., BGBl. I, стр. 3082, 3099.

III — Фактите по главното производство и преюдициалните въпроси

16. От преюдициалното запитване е видно, че дружеството Mensch und Natur произвежда и продава различни сортове чай. В някои сортове чай като подсладител се използва екстракт от листа от стевия, произхождащи от Южна Америка.

17. В Решение 2000/196 Комисията решава, че стевията не може да бъде пусната на пазара на Общността като храна или хранителна съставка. Това решение е взето по заявление от професор J. Geuns, който е адресат на решението.

18. С решение от 8 април 2003 г., чийто адресат е дружеството Mensch und Natur, Landratsamt Bad Tölz-Wolfratshausen (административна служба на окръг Bad Tölz-Wolfratshausen) забранява предлагането на пазара на няколко сорта чай, като за нарушенията е предвидено административно наказание глоба от 500 EUR.

19. Landratsamt констатира в своето решение от 8 април 2003 г., че искането за разрешаване на стевията като нова храна е отхвърлено с Решение 2000/196 и че това решение задължава всички държавни членки да забранят търговията с нея. Тази служба отбелязва, че дружеството Mensch und Natur не е доказало, че преди

влизането в сила на Регламент № 258/97 на 15 май 1997 г. вече са били предлагани на пазара в Общността значителни количества от разглежданите сортове чай за консумация от човека.

20. Дружеството Mensch und Natur подава жалба срещу решението от 8 април 2003 г. пред Bayerisches Verwaltungsgericht München (Административен съд, Мюнхен), като поддържа, че продуктите, съдържащи стевия, са разработвани от началото на 90-те години от неговите предшественици, и че още преди 15 май 1997 г. стотици хиляди от тези продукти са предлагани на пазара в Общността посредством поръчка по пощата и чрез магазините за природни продукти. Освен това дружеството Mensch und Natur стига до извода, че Решение 2000/196 няма задължителен характер по отношение на него.

21. С решение от 13 май 2004 г. Bayerisches Verwaltungsgericht München уважава тази жалба.

22. Freistaat Bayern обжалва това съдебно решение пред Bayerischer Verwaltungshof.

23. Тъй като счита, че за да се произнесе, е необходимо да получи някои разяснения относно тълкуването на правото на Съюза, последната юрисдикция решава да

спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Изключва ли член 249, четвърта алинея ЕО тълкуването на решение на Комисията, което съгласно своя текст е адресирано само към определено лице, в смисъл, че това решение е задължително и за други предприятия, които с оглед на смисъла и целта на решението следва да се третират по същия начин?
- 2) Решение [2000/196], съгласно член 1 от което не се разрешава пускането на пазара в Общността на [стевия] като храна или хранителна съставка, задължително ли е и за [дружеството Mensch und Natur], което понастоящем [я] продава в Общността?“

която се състои в това да се гарантира функционирането на вътрешния пазар на нови храни и да се защити общественото здраве от рисковете, които тези храни могат да създадат⁷.

25. Всъщност посоченият регламент цели да установи в рамките на Общността общи стандарти в областта на новите храни и новите хранителни съставки, които стандарти, както следва от съображение 2 от Регламента, се изразяват по-специално в установяването на единна оценка за тяхната безопасност чрез процедура на Общността, преди да бъдат пуснати на пазара в Общността⁸.

26. За пускането на пазара на нова храна или на нова хранителна съставка, както е определена в член 1, параграф 2 от Регламент № 258/97, е необходимо или разрешение, или адресирано до заявителя решение относно липсата на необходимост от разрешение. За тази цел лицето, отговарящо за пускането на пазара в Общността, подава заявление до държавата членка, в която за пръв път продуктът следва да се пуска на пазара. В същото време то изпраща копие от заявлението до Комисията.

IV — Анализ

A — Предварителни бележки

24. Следва да се напомни, че Регламент № 258/97 се характеризира с двойна цел,

⁷ — Вж. в този смисъл Решение от 9 септември 2003 г. по дело Monsanto Agricoltura Italia и др. (C-236/01, Recueil, стр. I-8105, точка 74).

⁸ — Решение от 15 януари 2009 г. по дело M-K Еуропа (C-383/07, Сборник, стр. I-115, точка 23).

27. Извършва се първоначална оценка в съответствие с член 6 от Регламент № 258/97. В края на процедурата, предвидена в член 6, параграф 4, държавата членка веднага уведомява заявителя:

— че може да пусне на пазара храната или хранителната съставка, когато не се изисква допълнителната оценка, посочена в член 6, параграф 3, и когато не е представено обосновано възражение в съответствие с член 6, параграф 4,

или

— че се изисква решение за разрешаване в съответствие с член 7.

28. Уведомлението може да доведе според случая до вземане на решение от национален орган или от Комисията.

29. При настоящата система всяко решение, което разрешава или забранява нова храна или нова хранителна съставка, е индивидуално решение, взето според случая

от държава членка или от Комисията. Освен това смятам, че решението се взема въз основа на информацията, съдържаща се в представената от заявителя преписка, без заинтересованите трети лица да получават възможност да представят становища.

Б — *По преюдициалните въпроси*

30. След разглеждане на преюдициалното запитване и на представените становища считам, че за да бъде полезен отговорът на преюдициалните въпроси, не е нужно да се пристъпва към задълбочен анализ на обхвата на понятието за решение по смисъла на член 249, четвърта алинея ЕО. Отговорът произтича от анализа на системата за контрол върху пускането на пазара, предвидена от Регламент № 258/97.

31. Двата преюдициални въпроса могат да бъдат обединени. По същество запитващата юрисдикция иска да установи дали решение на Комисията като това от 22 февруари 2000 г., взето в рамките на Регламент № 258/97 и съдържащо отказ да се предостави разрешение за пускане на пазара, съставлява пречка орган на държава членка да разгледа в последващо административно или съдебно производство въпроса дали храна или хранителна съставка, предмет на посоченото индивидуално решение, е пусната на пазара в значителни количества от друго лице преди влизането в сила на Регламента, за да установи дали храната или хранителната съставка попада в приложното поле на посочения регламент.

1. Установената с Регламент № 258/97 система

32. Съгласно установената с Регламент № 258/97 система пускането на пазара на определените в член 1, параграф 2 хранителни съставки трябва да бъде предварително разрешено по силата на член 4, параграф 1. В действителност това задължение за уведомяване и за подаване на заявление за разрешение съставлява имплицитна забрана за пускане на пазара на нова храна или на нова хранителна съставка без разрешение.

33. Понастоящем изрична забрана за пускане на пазара на нови хранителни съставки не е предвидена в самия Регламент № 258/97, а по-скоро в националните законодателства, които определят условията за неговото прилагане⁹. Отбелязвам, че предложената от Комисията бъдеща система ще въведе такава забрана¹⁰.

34. Налагат се две констатации. От една страна, ако дадена храна или хранителна съставка не попада в приложното поле на Регламент № 258/97 (например защото консумацията ѝ от човека е била значителна преди влизането в сила на посочения

регламент)¹¹, не е необходимо никакво уведомление, нито разрешение по силата на този регламент. От друга страна, ако съответства на определеното по Регламент № 258/97, новата храна или хранителна съставка не може да бъде пусната на пазара без разрешение или без решение, констатиращо липсата на нужда от разрешаване¹².

35. Заявлението за разрешение може да доведе до приемане на административно решение, с което се предоставя или отказва исканото разрешение. Ако разрешението не бъде предоставено, се прилага общото правило, предвидено от Регламент № 258/97, а именно забраната за пускане на пазара на продукт, който е обхванат от посочения регламент. Освен това е без значение дали Комисията е взела положително или отрицателно решение по заявление за разрешение, което се отнася до същата храна или хранителна съставка, но е подадено от друг заявител: дружеството Mensch und Natur и в този случай е длъжно да подаде собствено заявление за разрешение по силата на Регламент № 258/97.

36. Ето защо правното положение на дружеството Mensch und Natur не се променя в зависимост от положителното или

11 — Вж. Решение от 9 юни 2005 г. по дело HLH Warenvertrieb и Orthica (C-211/03, C-299/03 и C-316/03—C-318/03, Recueil, стр. I-5141, точка 88).

12 — Член 1, параграф 3 от Регламент № 258/97 предвижда механизъм, който позволява да се изясни приложното поле по отношение на даден вид храна или хранителна съставка. Според практиката на Съда обаче тази процедура не може да започне по искане на частноправен субект (вж. в този смисъл Решение по дело M-K Europa, посочено по-горе, точка 43).

9 — Вж. Gerstberger, I. „The Proposal for a revised Novel Food Regulation – An Improvement for the Worse?“ — European Food and Feed Law Review, 2008, № 4, p. 215.

10 — Предложение за Регламент на Европейския парламент и на Съвета относно новите храни, изменящ Регламент (ЕО) № [1331/2008] (COM(2007) 872 окончателен)

отрицателното решение на Комисията, чийто адресат е друго лице. За сметка на това, ако предвидената в Регламент № 258/97 процедура бе довела до констатацията — от страна на националния орган или на Комисията — че стевията не е нова храна, дружеството Mensch und Natur щеше да може да се позове на този факт пред всички национални органи.

37. На следващо място е необходимо да се разгледа кои са въпросите, получили отговор с решението на Комисията. Всъщност, какъвто често е случаят при административните решения, с него се установяват определени факти и се определят последиците, които произтичат от тях предвид приложимата правна уредба.

38. Стевията е квалифицирана като нова храна по смисъла на Регламент № 258/97 в съображение 4 от Решение 2000/196.

39. Именно поради това Комисията разглежда заявлението за пускане на пазара на въпросния продукт и установява, че при липсата на достатъчна информация относно сигурността не може да бъде

предоставено разрешение по силата на този регламент¹³.

2. Правните последици на Решение 2000/196

40. Основната правна последица на Решение 2000/196 е липсата на положително решение, с което да се разреши пускането на пазара на въпросния продукт. Следователно посоченото решение при всички положения е пречка за своя адресат да пусне на пазара съответния продукт като нова храна. Пряката последица от тази липса на положително решение е, че установената от Регламент № 258/97 забрана се запазва изцяло за въпросния продукт.

41. Фактът обаче, че Комисията отхвърля заявлението на дадено лице, не пречи на същото лице да подаде ново заявление. Това важи и за заявления, подадени

13 — Очевидно само в три случая процедурата на общностно равнище е приключила с решение на Комисията за забрана на пускането на пазара на продукт като нова храна или нова хранителна съставка и един от тези случаи се отнася до стевията — предмет на Решение 2000/196. Относно другите два случая вж. Решение 2001/17/ЕО на Комисията от 19 декември 2000 година за отказ да се предостави разрешение за пускане на пазара на „индийски канариум“ (Canarium indicum L.) като нова храна или нова хранителна съставка съгласно Регламент (ЕО) № 258/97 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L4, стр. 35) и Решение 2005/580/ЕО на Комисията от 25 юли 2005 година за отказ да се предостави разрешение за пускане на пазара на бетаин като нова храна или нова хранителна съставка съгласно Регламент (ЕО) № 258/97 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L199, стр. 89).

от друго лице: отрицателното решение на Комисията не разрешава окончателно въпроса.

Националните органи трябва надлежно да вземат предвид решението на Комисията, съдържащо такава констатация.

42. Между страните в производството не се спори, че решението на Комисията е индивидуално решение. Ясно е, че съгласно член 249, четвърта алинея ЕО, както и съгласно самия текст на Решение 2000/196, то е задължително само за своя адресат. С това решение на заявителя се отказва разрешение, което би представлявало изключение от забраната за пускане на пазара на нова храна или на нова хранителна съставка. Въпросът тук обаче е дали това решение при все това може да има последици за друго лице и за органите на държава членка, които разглеждат исканията на това друго лице.

44. За сметка на това, ако Комисията вземе решение, предоставящо разрешение на дадено лице, тогава всяка нова храна или нова хранителна съставка, която е по същество еквивалентна, би могла да бъде предмет на нови разрешения, предоставени на други лица по опростената процедура.

3. Липса на задължителна сила на фактическите констатации

43. Когато Комисията приеме отрицателно решение, държавите членки са длъжни въз основа на принципа на лоялност да следят за това продуктът, предмет на това отрицателно решение, да не бъде пускан на пазара от заявителя, т.е. от адресата на решението. Освен това те са длъжни да гарантират съответната храна да се разглежда като неразрешена в рамките на контрола на пазарите на храни, както и когато национален орган разглежда евентуално ново уведомление относно същия продукт, но подадено от друг заявител.

45. Дружеството Mensch und Natur обаче поддържа, че стевията не е нова храна или нова хранителна съставка.

46. В установеното с Регламент № 258/97 административно производство участват заявителят, държавите членки и Комисията. Освен ако не греша, третите лица нямат процесуални права. Не е необходимо, нито възможно да се позволи на трето лице формално да представи становище

и трето лице, което не е пряко засегнато, няма право да обжалва решение на Комисията, на което не е адресат.

47. Тъй като приетият от Комисията акт е решение, а не регламент, от това следва, че националните органи имат правото да разглеждат въпроса дали храната или хранителната съставка, предмет на последващо заявление, наистина е нова. Същото важи и за административните и наказателните производства за контрол върху пускането на пазара на храна, чиято квалификация като нова храна се поставя под съмнение. Това следва от факта, че задължителната сила на направените от административен орган фактически констатации се ограничават до конкретния въпрос, който той е разгледал в рамките на процеса по вземане на индивидуално решение по подаденото заявление.

48. Съгласно член 1, параграф 3 от Регламент № 258/97 в съответствие с процедурата по член 13 може да се определи дали даден вид храна или хранителна съставка попада в приложното поле на Регламента, предвидено в член 1, параграф 2 от Регламент № 258/97. Тази процедура обаче не може да бъде започната по искане на частно лице.

49. Правното положение, което произтича от този процес, е проблематично за вътрешния пазар, още повече че разрешение се предоставя отделно за всяка нова храна или нова хранителна съставка и за всеки заявител. Смятам, че Комисията е наясно с тези проблеми и че нейното предложение, посочено по-горе, би могло да внесе яснота в тази система. В сравнение с настоящия режим Комисията по-специално предлага всяко разрешение да се предоставя с регламент и да не бъде поименно освен в някои изключителни случаи. Освен това тази система ще следва единна процедура за разрешаване, каквато вече се прилага за някои други вещества.

50. Предвид изложеното стигам до извода, че Решение 2000/196 на Комисията не е пречка орган на държава членка да разгледа в административно или съдебно производство въпроса дали храна или хранителна съставка е пусната на пазара преди 15 май 1997 г. в значителни количества, за да установи дали този вид продукт попада в приложното поле на Регламент № 258/97.

V — Заключение

51. Предвид изложеното по-горе предлагам на Съда да отговори на отправените от Bayerischer Verwaltungsgerichtshof преюдициални въпроси, както следва:

„Решение на Комисията като това от 22 февруари 2000 година за отказ да се предостави разрешение за пускане на пазара на „Stevia rebaudiana Bertoni: растения и сухи листа“ като нова храна или нова хранителна съставка съгласно Регламент (ЕО) № 258/97 на Европейския парламент и на Съвета, което е задължително в своята цялост за определения в него адресат, не е пречка орган на държава членка да разгледа в последващо административно или съдебно производство въпроса дали храната или хранителната съставка, предмет на посоченото индивидуално решение, е пусната на пазара в значителни количества от друго лице преди влизането в сила на посочения регламент, за да установи дали храната или хранителната съставка попада в приложното поле на посочения регламент“.